



full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Arquebisbe electe de Sevilla i
Administrador diocesà de Terrassa



«Perquè aneu i doneu fruit»



L'al·legoria del cep i les sarments que escoltàvem diumenge passat, ens porta a l'evangeli d'aquest diumenge a una lliçó sobre l'exercici de la caritat, de l'amor cristià. La idea central, al llarg del text, és mantenir-se en Crist. Aquest passatge ens situa de bell nou en la tarda del Dijous Sant, quan Jesús s'acomia dels seus apòstols i els obre el seu cor. Els comunica la seva alegria, que ha d'arribar a ser ben plena en ells, així com també la seva amistat. I els dona el manament nou de l'amor, tot urgint-los que romanquin en el seu amor: «El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat». Per tant, es tracta d'un amor sense límits, un amor fins a donar la vida.

Aquest és l'ideal que el Mestre ens ofereix, el camí per a trobar la felicitat, la pau i l'alegria. Ben segur que algú pot pensar que això és ingenu o impossible, que no val la pena d'intentar posar-lo en pràctica en el nostre món. Certament, només cal seguir els telediaris per a comprovar

la presència de la mentida i la manipulació a la nostra societat; de la cobdícia, que porta a les desigualtats i a la manca d'equitat; de l'odi que es manifesta en els conflictes bèl·lics entre països, en el terrorisme, en la violència de carrer, i en ocasions, fins al si de la mateixa família. D'altra banda, podem tenir l'experiència del fracàs després de fer uns bons propòsits, i arribar a la conclusió que és impossible per a l'ésser humà seguir aquest ideal.

Ara bé, acceptar això voldria dir renunciar a tota esperança, caure en el pessimisme radical respecte a l'ésser humà. Per això cal girar la mirada cap a Crist i ser conscients que el secret es troba en romandre en Ell, units a Ell, arrelats en Ell. I la gran novetat del seu manament consisteix en que no ens proposa una norma externa i estranya que ve imposada des de fora, sinó que és l'expressió d'un dinamisme que brota precisament de l'interior, de la unió amb Ell. Només a partir d'aquest plantejament es pot entendre el manament de l'amor. L'exercici de la

fe, les celebracions religioses i els principis morals esdevenen com tres dimensions d'una única realitat que es configura i és conseqüència de l'encontre amb Déu, que fa noves totes les coses.

I com podem mantenir-nos en l'amor de Crist? Vivint l'amistat amb Ell, seguint els seus ensenyaments. El seu acte d'amor més gran consisteix en donar la vida a la creu per a la salvació de tots, i aquesta entrega queda perpetuada mitjançant l'Eucaristia, en la que, a més a més, se'ns dona com a aliment. En l'Eucaristia vivim la unió amb Crist i amb els germans, i rebem la força per a estimar Déu i els altres. Estimar Déu i el proïsme esdevenen dues dimensions inseparables d'una única actitud, i la vivència del manament nou de Jesús ha de ser el distintiu visible de cada deixeble i de cada comunitat cristiana. Per aquesta senyal es reconeixerà que som deixebles de Crist.

Però encara n'hi ha més. El Senyor ens eleva al nivell d'amics seus, i ens crida a participar de la seva mateixa missió i del fruit del sacrifici redemptor: «No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Soc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar per tot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre». El fruit és la transformació del cor humà, la renovació de cada persona i del món sencer a través de l'amor. No tinguem por. Obrim les portes a Crist, visquem units a Ell, com les sarments al cep. Visquem amb valentia i esperança la nostra missió evangelitzadora des de la pregària i el testimoni. El Senyor ens envia a anunciar la Bona Nova, i ens envia perquè donem fruit abundant i que durarà per sempre (cf. Jn 15,16). Només d'aquesta manera podem donar el fruit que el Senyor ens demana i que el nostre món necessita.



ENTREVISTA

Constructor de justícia i de pau



JOSEP MARIA FISA

El proppassat 6 d'abril, va morir l'economista i expresident de Justícia i Pau Barcelona, Arcadi Oliveres, «un incansable constructor de justícia i de pau en el seu mestratge i el seu estil de vida». El seu amic, delegat episcopal a JIP de Barcelona, Josep M. Fisa, recorda que era «una persona que sempre et feia sentir bé i còmode, acollit, i qui el coneixia de prop podia dir que et feia sentir també valorat i estimat; al seu costat hem canviat».

Quin llegat deixa Arcadi Oliveres?

Ens deixa un llegat sembrat en mil i un racons. Milers de persones de totes les edats i de tota condició que l'han escoltat han quedat *ferits* per les seves paraules. Queden els seus llibres, que són els relats que ell ha anat desgranant, i les seves entrevistes, però sobretot queda el seu contacte directe, personal, les converses, tot prenent alguna cosa després d'una xerrada o una manifestació...

El motor de la seva vida era clarament l'Evangelí...

Sovint parlàvem de l'Evangelí de Jesús, perquè, justament, la Doctrina Social de l'Església està inspirada i fonamentada amb el seu missatge, que ell resumia en les benaurances, com també ho fa el papa Francesc. L'Arcadi traduïa l'Evangelí a la realitat social d'avui i ens proposava les respostes concretes que calia donar als grans desafiaments de la justícia, aquí i arreu del món.

Quins deures ha deixat pendents, concretament a JIP?

A JIP sempre es va sentir com a casa, perquè les causes de la nostra Associació eren les seves causes; però ell sempre anava més enllà. Recordo que va dir que si JIP té deures pendents són les seves causes i, sobretot, el seu estil de comunicar i d'obrir-se al món, amb la denúncia, amb la coherència i sempre, sempre amb l'esperança. «No perdeu, mai, mai, mai l'esperança», remarcava.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Seguint el model de Jesús

«58 setmanes, 58 divendres reunits, 58 sessions de reflexió, pregària i camí personal. I tot això ben acompanyats: catequistes, familiars i un grup de joves encuriosits pel misteri de Déu i la coneixença de la fe». Així començava el manifest que es va llegir en la celebració en la qual van rebre el sagrament de la confirmació trenta joves. Venien d'escoles diverses, aplegats en una comunitat cristiana amb una especial dedicació als més joves.

«Vam haver de deixar les reunions presencials i les sessions van ser a través d'una pantalla. Això va refredar les trobades, però les ganes i l'esforç per part de tothom van encendre de nou la preparació en tots nosaltres. I ben bé que vam ser *un foc que encén d'altres focs*». Han estat, doncs, condicionats per la pandèmia i les servituds que ha imposat, pels nous recursos que han obert portes telemàtiques i ajudats per la bona voluntat aportada per part de tots, tant dels nois i noies com dels catequistes i acompanyants.

Continuen afirmant: «Creiem que Déu ofereix un camí molt interessant a fer: una oportunitat per viure amb un punt de vista extra sobre les coses. Déu ens ajuda a trobar-nos, a ser nosaltres al màxim, ens empeny endavant per

ser cada dia millors que el dia anterior. La confirmació no la volem interpretar pas com un final, sinó més aviat com un nou començament: un tret de sortida que ens acosti cap al viure de Jesús, una nova etapa d'un llarg camí d'aprenentatges que ens farà seguir creixent. Volem seguir explorant tot allò que és transcendent, el misteri de la vida [...]. Entendre l'existència des del seguiment de Jesús: aprenent a ser crítics, persones íntegres, que s'esforcen per ser coherents, amb el cap i el cor.»

En aquest manifest que recull l'experiència de fe comunitària, hi ha també espai per a l'agraïment: «No volem acabar sense agrair el seguiment que els nostres catequistes i acompanyants ens han regalat. No ha estat fàcil, ja que de vegades la no presencialitat ha dificultat el vincle. Hem de reconèixer i valorar, però, l'esforç que han fet per transmetre'ns les seves experiències de fe i la manera com Jesús actua mitjançant les persones. Gràcies pel vostre testimoni!». I la celebració continuà: «Fins aleshores no havia baixat sobre cap d'ells; tan sols havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els van imposar les mans i ells reberen l'Esperit Sant» (Ac 8,16-17).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Símbolos en el escudo del Papa

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En la parte inferior del escudo del Papa vemos una estrella y una flor de nardo. «La estrella, según la antigua tradición heráldica, simboliza a la Virgen María, Madre de Cristo y de la Iglesia; la flor de nardo alude a san José, patrono de la Iglesia universal. Al incluir en su escudo estas imágenes, el Papa desea expresar su especial devoción hacia la Virgen Santísima y a san José.»

Esta consideración es oportuna en este año que el papa Francisco ha convocado en honor de san José. El mes de mayo lo dedicamos con afecto a Nuestra Señora. En la unión de estas dos devociones encontramos a la familia de Nazaret. A Jesús le llamaban el *hijo del carpintero*, María era la esposa del obrero. Una familia sencilla, trabaja-

dora, entrañable, entregada: unos buenos vecinos.

María, ama de casa, reunía las cualidades de esposa y de madre: trabajadora, corazón del hogar, guía de vida centrada en el sí a Dios. En Carné participa en una fiesta de familia, pendiente de las necesidades de los demás. Junto a Jesús profundiza en conocer y amar a Dios. En el dolor, acompaña al Hijo; en la Resurrección lo celebra. Es la mujer, *ama de casa* en la Iglesia. Es la madre que nos cobija en su regazo, nos acompaña y nos impulsa y anima al amor y entrega al Señor y a los hermanos.

A nuestra Madre María y a san José les pedimos que nos hagan un lugar junto a su Hijo Jesús. Que con ellos nos abramos a las necesidades de nuestro hoy,

Lectures de la missa diària i santoral

10. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)
[Ac 16,11-15 / SI 149 / Jn 15,26-16,4a]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol. Sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ Dimarts [Ac 16,22-34 / SI 137 / Jn 16,5-11]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Dimecres [Ac 17,15,22-18,1 / SI 148 / Jn 16,12-15]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pançaç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ Dijous [Ac 18,1-8 / SI 97 / Jn 16,16-20]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Betharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. ■ Divendres [Ac 1,15-17,20-26 / SI 112 / Jn 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ Dissabte [Ac 18,23-28 / SI 46 / Jn 16,23b-28]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb María de la Cabeza, patró de la pagesia. Sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeaux (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

16. □ † Diumenge vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Ac 1,1-11 / SI 46 / Ef 1,17-23 (o bé: Ef 4,1-13) / Mc 16,15-20]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prevere carmelità; sant Germer, bisbe.





DIUMENGE VI DE PASQUA



COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,25-26,34-35,44-48)

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el feu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo soc home, igual que tu». Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui». Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «¿Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 4,7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor. Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us dono. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres els qui m'heu escollit. Soc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us dono: que us estimeu els uns als altres».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,25-26,34-35,44-48)

Cuando iba a entrar Pedro, Cornelio le salió al encuentro y, postrándose, le quiso rendir homenaje. Pero Pedro lo levantó, diciéndole: «Levántate, que soy un hombre como tú». Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea». Todavía estaba hablando Pedro, cuando bajó el Espíritu Santo sobre todos los que escuchaban la palabra, y los fieles de la circuncisión que habían venido con Pedro se sorprendieron de que el don del Espíritu Santo se derramara también sobre los gentiles, porque los oían hablar en lenguas extrañas y proclamar la grandeza de Dios. Entonces Pedro añadió: «¿Se puede negar el agua del bautismo a los que han recibido el Espíritu Santo igual que nosotros?». Y mandó bautizarlos en el nombre de Jesucristo. Entonces le rogaron que se quedara unos días con ellos.

Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 4,7-10)

Queridos hermanos, amémonos unos a otros, ya que el amor es de Dios, y todo el que ama ha nacido de Dios y conoce a Dios. Quien no ama no ha conocido a Dios, porque Dios es amor. En esto se manifestó el amor que Dios nos tiene: en que Dios envió al mundo a su Unigénito, para que vivamos por medio de él. En esto consiste el amor: no en que nosotros hayamos amado a Dios, sino en que él nos amó y nos envió a su Hijo como víctima de propiciación por nuestros pecados.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 15,9-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Como el Padre me ha amado, así os he amado yo; permaneced en mi amor. Si guardáis mis mandamientos, permaneceréis en mi amor; lo mismo que yo he guardado los mandamientos de mi Padre y permanezco en su amor. Os he hablado de esto para que mi alegría esté en vosotros, y vuestra alegría llegue a plenitud. Este es mi mandamiento: que os améis unos a otros como yo os he amado. Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos. Vosotros sois mis amigos si hacéis lo que yo os mando. Ya no os llamo siervos, porque el siervo no sabe lo que hace su señor: a vosotros os llamo amigos, porque todo lo que he oído a mi Padre os lo he dado a conocer. No sois vosotros los que me habéis elegido, soy yo quien os he elegido y os he destinado para que vayáis y deis fruto, y vuestro fruto permanezca. De modo que lo que pidáis al Padre en mi nombre os lo dé. Esto os mando: que os améis unos a otros».

«Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus deixebles»



JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

L'Evangelí d'avui ens ofereix la continuació del que vam llegir diumenge passat, amb l'al·legoria del cep i les sarments.

De nou, ressona en l'Evangelí de Joan el manament de l'amor, que ja havíem escoltat Dijous Sant, en rentar els peus dels seus deixebles: estimar-nos els uns als altres com ell mateix ens ha estimat, és a dir, fins a l'extrem. Vivint amb el seu mateix amor ja no som servents, sinó que som amics de Jesús: participem dels seus béns i de la seva herència.

D'aquesta manera, enmig del context del comiat, Jesús, en el seu darrer sopar amb els deixebles, promet la seva permanència entre els seus; no una permanència de la seva persona física, sinó una permanència en el seu mateix amor. En la mesura que la nostra vida reproduïx la seva entrega per tots nosaltres, ell resta present enmig nostre i enmig del món. En la mesura que estimem i ens lliurem als germans, els altres coneixeran que som deixebles de Crist.

No som nosaltres els qui hem triat a Crist, sinó que ell ens ha triat a nosaltres, perquè té en tot la primacia. Però el fet d'haver estat elegits per ell ens comporta una missió, un destí: anar i donar fruit, un fruit que perduri. El fruit que Crist espera de nosaltres és el fruit de la Pasqua: una vida nova, que sigui llum per a un món envellit i enfosquit pel pecat.

D'altra banda, també la segona lectura, extreta de la primera carta de l'apòstol Joan, ens ha convidat a estimar-nos els uns als altres. La raó és clara: Déu és amor. El seu amor se'ns ha manifestat palpablement en Jesucrist, el seu Fill, que ens ha estimat fins a l'extrem de passar fent el bé, anunciant l'arribada del Regne, i lliurar la seva vida per tots nosaltres a la creu. Així, Déu ens ha estimat primer i ens ha donat exemple, i ara demana de nosaltres que el corresponguem tot imitant-lo a ell. Estimant-lo a ell, i estimant als nostres germans, li agraiem el seu amor, li agraiem que ens hagi triat com a deixebles de Jesucrist, cridats a compartir la seva vida ressuscitada.

El Senyor ja no ens anomena servents, perquè som els seus amics. Ell ens ha donat a conèixer el que ha sentit del seu Pare, i ens ha estimat fins a l'extrem. Per això ens deixa en herència el manament de l'amor, perquè estimant-nos els uns als altres tal com ell ens ha estimat, ell, ressuscitat, resti en nosaltres, i nosaltres visquem per sempre en ell.



VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Aquest diumenge 9, a les 12.30 h. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria d'Ullastrell.

Dilluns 10, a les 11 h. Inauguració de les pintures restaurades de l'absis del Santuari de la Mare de Déu de la Salut. **A les 11.30 h,** presideix la Missa en l'Aplec de la Salut de la ciutat de Sabadell.

Dimecres 12. Comissió executiva de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Divendres 14, a les 20 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Pere d'Octavià a Sant Cugat del Vallès.

Dissabte 15. Comissió executiva del Moviment de Cursets de Cristiandat (de forma telemàtica).

Diumenge 16, a les 18 h. Confirmacions de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa a la Catedral.

Notícies



Mons. Saiz Meneses es reuneix amb Mons. Asenjo a Sevilla. La setmana passada, Mons. Saiz Meneses es desplaçà fins a Sevilla per a trobar-se amb Mons. Asenjo, administrador apostòlic de la seu hispalense, per conèixer diferents aspectes de la seva nova diòcesi, conèixer els seus im-

mediats col·laboradors i concretar alguns detalls sobre la presa de possessió, prevista per al dissabte 12 de juny.



Pintura de Sant Francesc d'Assís. El dissabte 1 de maig es va inaugurar la pintura sobre l'entrada de la parròquia de Sant Francesc d'Assís al barri de Bellavista (Les Franqueses del Vallès). Representa sant Francesc amb el llop que va amansir i la creu en forma de la lletra tau, símbol del Pobriçó. És obra del Sr. Xavier Rosell.

Mons. Saiz Meneses celebra el Roser de Maig. El diumenge 2 de maig, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola, en la festa patronal del Ro-



ser de Maig que se celebra el primer diumenge d'aquest mes.

Agenda

Missa d'acció de gràcies. La Missa d'acció de gràcies pel ministeri de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses com a primer bisbe de Terrassa, tindrà lloc el 30 de maig, a les 18 h, a la Catedral. Degut a les mesures d'aforament la celebració es podrà seguir a través del canal *YouTube* del Bisbat.

Canal de vídeos per a la Catequesi. La Delegació de Catequesi del Bisbat de Terrassa ha establert un «Canal de Comunicació» amb les catequistes i les persones que intervenen en l'acció catequètica per a oferir vídeos que es poden emprar en la Catequesi. Aquest és l'enllaç: <https://drive.google.com/drive/u/3/folders/1rG8BU5VHRmcapvktG-6jIMY2F8L8Iuv>

REMAD MAR ADENTRO

«Para que vayáis y deis fruto»

La alegoría de la vid y los sarmientos que escuchábamos el domingo pasado en el evangelio, nos lleva al evangelio de este domingo con una lección sobre el ejercicio de la caridad, del amor cristiano. La idea central, a lo largo del texto, es permanecer en Cristo. Este bello fragmento nos sitúa de nuevo en la tarde del Jueves Santo, cuando Jesús se despide de sus apóstoles y les abre el corazón. Les comunica su alegría, que ha de llegar a ser plena en ellos, y también su amistad. Les dará el mandamiento nuevo del amor, y les urgirá a permanecer en su amor: «Este es mi mandamiento: que os améis unos a otros como yo os he amado». Por lo tanto, un amor sin límites, un amor hasta dar la vida.

Este es el ideal que el Maestro nos ofrece también a nosotros, el camino para encontrar la felicidad, la paz y la alegría. No faltará quien piense que es ingenuo e imposible, que no vale la pena intentar poner-

lo en práctica en nuestro mundo. Ciertamente, no hay más que seguir los telediarios para comprobar la presencia de la mentira y la manipulación en nuestra sociedad; de la codicia, que lleva a las desigualdades y la inequidad; del odio, que se manifiesta en los conflictos bélicos entre países, en el terrorismo, en la violencia callejera, y en ocasiones, hasta en el seno de la misma familia. Por otra parte, quien más quien menos tiene la experiencia de fracaso después de hacer buenos propósitos, y llegar a la conclusión de que es imposible para el ser humano seguir este ideal.

Ahora bien, aceptar esto significaría renunciar a toda esperanza, caer en el pesimismo radical respecto al ser humano. Por eso hay que volver la mirada a Cristo una y otra vez, y ser conscientes de que el secreto está en permanecer en Él, unidos a Él, arraigados en Él. Y la gran novedad de su mandamiento consiste en que no nos propone

una norma externa y extraña que viene impuesta desde fuera, sino que es la expresión de un dinamismo que brota precisamente del interior, de la unión con Él. Sólo a partir de este planteamiento se puede entender el mandamiento del amor. El ejercicio de la fe, las celebraciones religiosas y los principios morales serán como tres dimensiones de una única realidad que se configura y es consecuencia del encuentro con Dios, que hace nuevas todas las cosas.

Y ¿cómo podremos permanecer en el amor de Cristo? Viviendo en amistad con Él, siguiendo sus enseñanzas. Su mayor acto de amor consiste en dar la vida en la cruz por la salvación de todos, y esa entrega queda perpetuada mediante la Eucaristía, en la que, además, se nos da como alimento. En la Eucaristía vivimos la unión con Cristo y con los hermanos, y recibimos la fuerza para amar a Dios y a los demás. Amar a Dios y al prójimo serán

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Arzobispo electo de Sevilla y
Administrador diocesano de Terrassa

dos dimensiones inseparables de una única actitud, y la vivencia del mandamiento nuevo de Jesús ha de ser el distintivo visible de cada discípulo y de cada comunidad cristiana. Por esta señal se reconocerá que somos discípulos de Cristo.

Pero aún más. El Señor nos eleva al nivel de amigos suyos, y nos llama a participar de su misión y del fruto de su sacrificio redentor: «No sois vosotros los que me habéis elegido, soy yo quien os he elegido; y os he destinado para que vayáis y deis fruto, y vuestro fruto dure». El fruto es la transformación del corazón humano, la renovación de cada persona y del mundo entero a través del amor. No tengamos miedo. Abramos las puertas a Cristo, vivamos unidos a Él, como los sarmientos a la vid. Vivamos con valentía y esperanza nuestra misión evangelizadora desde la oración y el testimonio. El Señor nos envía a anunciar la Buena Nueva, y nos envía para que demos un fruto abundante y que perdure (cf. *Jn 15,16*). Sólo así podemos dar el fruto que el Señor nos pide y que nuestro mundo necesita.